

[Glistrup]

skud. Det er den teknik, der ligger i det. Når landets statsminister står her og fortæller os, at nu skal der spares gevaldigt, så er det et bagatelagtigt beløb i forhold til et eller andet frådseriødsresultat i øvrigt.

Endelig kommer den fjerde ting, som skal supplere disse syv lovforslag. Det går ud på, at man skal videreføre den såkaldte beskæftigelsesplan. Det tyder på, at statsministeren i hvert tilfælde har besøgt bibliotekerne flittigt og har læst bøger om, hvordan man skulle opføre sig her hen mod 1980'erne, nemlig bruge ordene så fuldstændig forskelligt fra, hvad der oprindeligt har været meningen med dem – krig og fred, had og kærlighed, og hvad der ellers står i Orwells produktion.

Her kommer man og siger fra ministerens side: nu laver vi en beskæftigelsesplan. Vi ved, at hver gang man laver en beskæftigelsesplan, så betyder det forøget arbejdsløshed. Det må det simpelt hen betyde, når man bruger statsapparatet til at overflytte penge fra det sted, hvor de kan anvendes rentabelt og til at skabe beskæftigelse, til steder, hvor der er pamperforetagender, og hvor de ikke kan anvendes rentabelt og ikke kan skabe beskæftigelse. Derfor betyder denne udtalelse om beskæftigelsesplanen – det ved vi fra erfaringerne – øget arbejdsløshed. Når socialdemokrater og regeringen taler om, at man skal lave beskæftigelsesplan, så kan vi roligt se i øjnene, at vores relevante spørgsmål skal være: betyder det 10.000, 12.000 eller 17.000 flere arbejdsløse? Enhver beskæftigelsesplan i socialdemokratisk terminologi betyder én eneste ting, nemlig flere arbejdsløse. Det har det gjort hele tiden, og det gør det ganske givet også denne gang.

Der er absolut intet nyt i det oplæg, der er kommet. Det er en fortsættelse af den danske tragedie, som den har udspillet sig, lige siden den nuværende statsminister overtog regeringsmagten her i landet.

Fra fremskridtspartiets side lyder ikke blot et dundrende nej til det, der foreslås. Der fortælles også, hvordan vi skulle klare de vanskeligheder, der er opstået. Det er jo helt oplagt, hvad der er årsagen til, at vanskelighederne er indtrådt, nemlig at man ganske uden nogen som helst hæmninger har ladet den offentlige sektor blive pustet op, blive blæst op igennem de sidste 10–15–20 år. Vi er kommet derhen, hvor den offentlige sektor er langt, langt større end svarende til den

økonomiske bæreevne. Derfor er løsningen så ganske afgjort, at der skal sættes tæring efter næring inden for det offentlige, at man skal afpasse det skattetryk, man vælter ud på de produktive erhverv, til, hvad deres bæreevne er. Når vi kører med dette valutabalancuunderskud, når vi kører med den registrerede arbejdsløshed, så er det simpelt hen bare et termometer, der fortæller os, at vi har væltet større byrder ud over de produktive erhverv, end de produktive erhverv kan bære. Derfor skal byrderne lempes. Det kan selvfølgelig være ubehageligt at sige, at alt, hvad minister Lise Østergaard beskæftiger sig med, alt, hvad kulturministeren beskæftiger sig med, alt, hvad så mange andre ministre beskæftiger sig med, må vi simpelt hen slå en streg over – out – og sige, at det kan vi overhovedet ikke have råd til i den givne situation. Men vi må nu engang indrette os efter, at det er vigtigere at sørge for, at folkepensionisten på Vesterbro og smeden i Ålborg og andre jævne danskere har det godt, end at de, der tilgodeses med disse frådseriprestige projekter, som er så typiske for denne regering, at de, som meget har, skal mere gives.

Og så er det selvfølgelig først og fremmest nødvendigt, at den mand fjernes, der står som den ansvarlige for den økonomiske politik, for hvilken vi registrerer det ene fallissement efter det andet, hvad enten det er i form af såkaldte økonomiske rapporter, stramning af befolkningens realindtægter eller ved, at vi altså ser disse kriseløsninger, som kommer gang efter gang og hver gang bare gør tingene værre og værre. For sandheden er jo den, at i den tid, finansminister Heinesen har siddet på sit embede, er der forvoldt dansk økonomi større ulykker, end man opnåede i den tid, hvor dansk økonomi blev regeret af Oluf Hunger, af Christoffer II, af Christian IV og af de mennesker, der stod bag statsbankerotten i 1813, tilsammen. Det er simpelt hen det regnestykke, man kommer frem til; således er de rent faktiske resultater. Her er tale om en politik, der nu har fået lov til at vise, om den duer, om den økonomiske sammenhængsforståelse, man har hos finansminister Heinesen, er tilstrækkelig god eller den ikke er tilstrækkelig god, og det har altså vist sig, at finansminister Heinesen i virkelighedens verden er blevet vejet og fundet for let. Vi kommer ikke frem til at få løst dette lands problemer, så længe